

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

til genstand for en kommerciel udnyttelse. Ud fra dette synspunkt vil jeg finde det rigtigst, at det alene bliver de lokale offentlige myndigheder, der får mulighed for at opnå koncession til kabelsending, og at det ikke bliver tilladt at lade programvirksomheden finansiere ved hjælp af reklamer.

Jeg sagde før, at det frekvensområde, der er til rådighed for trådløs udsendelsesvirksomhed, det er meget snævert. Ikke mindst på baggrund af de omkostninger, som en effektiv dækning af større lokalt område — særlig et tyndt befolket område — vil medføre, er der grund til at overveje, om det begrænsede frekvensområde på en eller anden måde kan udnyttes til lokal trådløs udsendelsesvirksomhed. Ifølge de oplysninger, jeg har, vil det være muligt for en forholdsvis overkommelig pris at dække et antal lokale områder i landet med radioprogrammer, og der findes en tilsvarende mulighed for en dækning med fjernsynsprogrammer, uden at man i øvrigt udelukker en eventuel oprettelse af et tv 2.

Det vanskelige spørgsmål om fastsættelsen af de tekniske, økonomiske og programmæssige vilkår for tilladelse til lokal radio- og fjernsynsvirksomhed vil kræve meget nøje overvejelser og indgår i en større sammenhæng, hvor det drejer sig om at finde frem til de muligheder, vi har for en samfundsstyring af den udvikling, som i de kommende år vil finde sted på hele kommunikationsområdet, omfattende også sådanne fænomener som datateknik, billedtelefon, satellitkommunikation og videogrammer.

Formuleringen af en sådan almen kommunikationspolitik, som rækker meget langt ud over kulturministeriets område, vil forudsætte, at vi skaffer os mere viden end den, vi i dag råder over, og at der foretages en tværvidenskabelig bedømmelse af de konsekvenser og muligheder, som udviklingen indebærer. I forbindelse med radiospredningsloven bør man tilrettelægge retlingslinjerne for styringen af udviklingen på hele dette område.

Efter det forslag, jeg agter at fremsætte, vil det stadig være Danmarks radio, som har ansvaret for radio og tv på landsplan.

Når man derefter skal se på, om de gældende bestemmelser om Danmarks radio er rigtige eller trænger til at blive ændret, må

man naturligvis tage sit udgangspunkt i en overvejelse af formålet med at drive radio- og fjernsynsvirksomhed.

Hvad der står i radiospredningsloven om formålet med radio og tv, er alene den vigtige, men noget kortfattede udtalelse i lovens § 5 om, at udsendelserne skal være „af alsidig, kulturel og oplysende art“.

Denne bestemmelse giver imidlertid ikke særlig god oplysning om hensigten med programvirksomheden i radio og tv. Den gør det ikke klart, at det alsidighedskrav, der stilles, ikke er et krav, der kan forlanges opfyldt for den enkelte udsendelse, men at det gælder for det samlede udbud af udsendelser, og bestemmelsen skjuler på en mærkelig og unødvendig måde den kendsgerning, at det ikke ligger uden for radioens formål at være blot underholdende.

Jeg tror, det vil være muligt i en ny lov at udtrykke sig lidt mere udførligt og lidt mere forståeligt om målsætningen, f. eks. således, at man fastslår, at det er radioens opgave i sine programmer at præstere det bredest mulige udbud af stofkategorier, genre, holdninger og synspunkter inden for områderne information, oplysning, underholdning og kunst, og at programvirksomheden skal sigte på i det samlede udbud af udsendelser at opfylde et sådant alsidighedskrav.

Der har, lige siden den første radiospredningslov blev vedtaget, været bred enighed her i landet om, at et foretagende, der skal løse de opgaver og opfylde de formål, jeg har fremhævet, må være selvstændigt og uafhængigt i alle de spørgsmål, der vedrører programlægningen. Det er det, der har fundet udtryk i radiospredningslovens § 1, der ligesom tidligere radiolove taler om Danmarks radio som „en selvstændig offentlig institution“.

Programfriheden, som igen er baseret på hensynet til informations- og ytringsfriheden samt til den kunstneriske frihed, udgør den centrale idé bag loven. Anderledes kan og skal det ikke være under en demokratisk samfundsordning, og jeg tror også, at man roligt kan fastslå, at erfaringerne — også den seneste tids — har bekræftet værdien af at fastholde det princip, at hverken regering eller folketing kan gribe ind over for programlægningen eller programudførelsen. Men det vil antagelig være rimeligt, at princippet om programfriheden fastslås udtryk-